

Sygn. akt V KK 90/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 27 czerwca 2017r.,
po rozpoznaniu w trybie art. 535 § 3 kpk
w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 207 § 1 kk i art.197 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić na rzecz obrońcy z urzędu adwokat A. M. P.
(Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych w T.) kwotę 442,80
(czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23
% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie
kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 16 marca 2016 r., sygn. II K (...) J.S. został skazany za to, że w okresie od grudnia 2013 r. do 28 lipca 2015 r. w N., znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną M.S. w ten sposób, że znieważał

ją słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, uderzał, szarpał, popychał, kopał, opluwał, dusił, a w dniach 25 i 26 lipca 2015 r., przytrzymując ją wbrew jej woli doprowadził ją do obcowania płciowego, a nadto znęcał się fizycznie i psychicznie nad córką K. S. w ten sposób, że znieważał ją słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, szarpał i uderzał oraz nad synem K. S. w ten sposób, że znieważał go słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, szarpał, popychał i uderzał, tj. za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za które na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § k.k. wymierzono mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 41a § 1 i 5 k.k. Sąd Rejonowy orzekł wobec J. S. nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi na okres 4 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku, a także zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi w tym okresie. Nadto, na podstawie art. 41a § 1, § 3a i § 4 k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 100 m przez okres 4 lat.

Po rozpoznaniu apelacji złożonych od tego wyroku przez obrońcę oskarżonego, oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2016 r., sygn. IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji.

Obrońca skazanego wniosła kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, w której podniosła zarzuty rażącego naruszenia prawa karnego procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na obrazie następujących przepisów:

1. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k., gdyż mimo potrzeby stwierdzenia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, bezzasadnie został oddalony wniosek dowodowy w zakresie zasięgnięcia opinii biegłych psychiatrów co do stanu poczytalności J. S. w okresie objętym przypisanym mu czynem;

2. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., bowiem pomimo potrzeby stwierdzenia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, został bezzasadnie oddalony wniosek

dowodowy w przedmiocie zasięgnięcia opinii biegłego na okoliczność sprawności seksualnej skazanego;

3. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. przez oddalenie wniosków dowodowych w przedmiocie przesłuchania wychowawców syna K. S. z Ośrodka w G. oraz lekarzy specjalistów, którzy leczyli skazanego w związku z doznany przez niego urazem w 2013 r., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa skazanego w popełnieniu czynu z art. 197 § 1 k.p.k. oraz czynu z art. 207 § 1 k.k.;

4. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść skazanego, rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy część świadków potwierdziła wersję skazanego, że miał dobry kontakt z dziećmi, że nie widzieli, aby pokrzywdzeni mieli ślady stosowania przemocy, a nadto że skazany doznał poważnego urazu, że zażywa bardzo silne leki i ma problemy z narządem płciowym i tym samym spowodowało to rażące naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Podniesiony też został zarzut rażącej niewspółmierności kary na wypadek, gdyby wyżej przytoczone zarzuty nie zostały uwzględnione.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w T. i uniewinnienie J. S. albo przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o jej oddalenie z powodu oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Bezzasadność złożonej kasacji jest oczywista. Ten nadzwyczajny środek zaskarżenia nie może wszczynać postępowania w trzeciej instancji, gdyż takowe nie jest przewidziane w procedurze karnej. Kasacja przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) i z tej racji powinna wskazywać na rażące uchybienia obciążające tenże wyrok i mające istotny wpływ na jego treść (art. 523 § 1 k.p.k.). Jeśli Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji, odrzucając zarzuty apelacji, jak to miało miejsce w

niniejszej sprawie, to w kasacji skarżący powinien wskazać na nierzetelne rozpoznanie zarzutów zwykłego środka odwoławczego, a więc podnieść kasacyjny zarzut naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k., ewentualnie także art. 457 § 3 k.p.k.

W kasacji obrońcy skazanego zabrakło zarzutów wadliwego rozpoznania apelacji, bądź braku uzasadnienia spełniającego wymogi ustawowe, co naruszałoby wymienione wyżej przepisy. Podniesiono natomiast te same zarzuty, które wcześniej zamieszczono w apelacji, a więc ukierunkowane w istocie do wyroku Sądu Rejonowego. Dowodzi tego proste porównanie treści apelacji i kasacji. Wszystkie przepisy zamieszczone w kasacji, uznane przez skarżącą za naruszone w prawomocnym wyroku (art. 4, 5 § 2, 7, 170 § 1 pkt 2 i 3, 193 § 1, 202 § 1 k.p.k.) regulują przebieg postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Nie były one stosowane wprost przez Sąd odwoławczy. Nawiązano tylko do każdego z nich przy rozpoznaniu apelacji. Należy podkreślić, że każdy z zarzutów apelacji został rzetelnie rozpoznany przez Sąd Okręgowy w P., z odniesieniem się do argumentacji skarżącego. Świadczy o tym zawartość uzasadnienia wyroku tego Sądu.

Wszystko to uprawnia do stwierdzenia, że złożenie kasacji w niniejszej sprawie zmierzało do uruchomienia ponownej kontroli apelacyjnej wyroku Sądu pierwszej instancji, co jest proceduralnie niedopuszczalne. Nie można bowiem opierać zaskarżenia kasacyjnego na samym podtrzymywaniu stanowiska prezentowanego w zwykłym środku odwoławczym. Wolno zatem uogólniająco zwięźczyć wywód w ten sposób, że zarzuty zawarte w kasacji, jako ukierunkowane do wyroku Sądu Rejonowego, zostały już rozpoznane przez Sąd drugiej instancji, a w kasacji nie zamieszczono zarzutów wskazujących w czym miałyby się wyrażać nierzetelne ich rozpoznanie z punktu widzenia przepisów regulujących przebieg i funkcję postępowania odwoławczego.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, podniesiony w kasacji w ostatniej kolejności, jest niedopuszczalny (art. 523 § 1 k.p.k.).

Z wszystkich tych względów Sąd Najwyższy zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej (art. 535 § 3 k.p.k.).

O zwolnieniu skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1

k.p.k., a o przyznaniu wynagrodzenia obrońcy z urzędu za sporządzenie kasacji – na mocy art. 29 § 1 ustawy z dnia 16 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.